

שרה מור:

..מילחמה נגד חברות

הקוסמטיקה הגדולות!

תמיד כשאני פוגשת את דווקי שוט אני מורידה את הכובע. כשדווקי שוט הוא חתיכה בלונדית מהממת, אני מורידה גם את הנעליים.

שרה מור היא דמות תל-אביבית ידועה ואהובה. הצעירה היפה מקססת את מרכזי הפגישות של הבוחמה וידועה כצעירה עצמאית בעלת קאריירה מצליחה באחת מחברות הקוסמטיקה הגדולות. השבוע פגשתי את שרה והיא סיפרה לי שני דברים: קודם כל, שהיא מתפללת כל בוקר, "מי שבירך" ושנית - שהיא יוצאת למילחמה. נתחיל ב-"מי שבירך": שרה מור היא חברתם הקרובה מאוד של אריק איינשטיין, סימה אליהו, נורית בורשטיין והציונים המנוחה רבקה'לה רובינשטיין. בערב שבו התרחשה התאונה המחרידה ברחוב ריינס שהתה כל החבורה, ביחד עם השחקנית יהודית סולה, בדירתה של שרה. כשעברו כולם לנסוע למועדון "שבלול" כדי לחגוג עם שלום וזון, התכוונה שרה להצטרף למכוניתה של נורית בורשטיין. ברגע האחרון ממש החליטה לקחת את ה-"אוטוביאנקי" שלה.

ועכשיו לעניין המילחמה. שרה מור היתה במשך שבע שנים יועצת יופי ראשית ומדריכה בחברת קוסמטיקה יוקרתית. כעת, עם ברק בעיניים וציפורניים מושחזות, היא מונקת לקרב בלתי אפשרי בטחנות-ירוח. למה את נדחמת בחברות קוסמטיקה ענקיות ואת בזאת קמנה?

במשך כל השנים שבהן עבדתי בחברת הקוסמטיקה והדרכת יועצות-יופי, לימדתי אותן רק דבר אחד - איך לדחוף מוצרים. הבחורות האלה עברו אצלי קורס בן יומיים והפכו למומחיות. ברגע שהיתה מגיעה אליהן אשה ומבקשת מהן ייעוץ לאפור, בחיים הן לא היו נותנות לה מה שמתאים לה. אלא דוחפות לה את מה שיש בסטוק. אני נשבעת שהייתי קוראת לבנות ואמרת להן: יש צבע כחול. לא משנה איזה צבע. דת, גזע, או לאום הלקוחה. תדעו לכן שכחול זה מה שמתאים לה. ואני לא אשכח לעולם איך היינו צוחקות מאחורי הדלפק כשהיינו מוציאות נשים כמו ליצנים. דוחפות להן כל מה שיש. ובהחלט לא מה שמתאים להן.

נשים כנראה אהבות להיות מרומזות בענייני יופי. אחרת לא היו נותנות שירמוז אותן.

זה נכון, אבל זה לא הוגן. ולכן החלטתי להפסיק את עבודתי בחברת הקוסמטיקה ולצאת למילחמה פרטית משלי על השוק. מכיוון שמגיע לנשים שיהיה מי שיעץ להן בצורה הוגנת מה מתאים להן ומה לא. כי בעזרת טריק קטנטן על אשה יכולה להיראות שיגעון. ואני החלטתי לקחת את עצמי את התפקיד הזה. למרות שהרווחתי המון כסף בחברת הקוסמטיקה. למרות התנאים הלא רגילים. החלטתי לפתוח סטודיו משלי ולהסתכן בכישלון כלכלי. פשוט לא יכולתי יותר לרמות את הנשים.

לב שטיינמן:

..שוב אין

נביא בעירו!

אני גרה לי בשקט בשכונה בצפונה של תל-אביב, ואין לי בכלל מושג שהשכן שלי בבניין הסמוך הוא צייר חשוב מאוד. למה אין לי מושג למרות שאני רואה את שמו על תיבת המיכתבים? מכיוון שאמר מי שאמר - ואמר לי את זה הוא בעצמו - אין נביא בעירו. הצייר לב שטיינמן, שעלה ארצה לפני תשע שנים, אולי אינו מפורסם בארצנו הקטנטונת כמו, למשל, יגאל תומרקין, אבל בקטלוגים בינלאומיים שמו מופיע לצד שמות כמו שאגאל, פיקאסו ומורו, ולצידו נמאס להיות מפורסם בחוץ ואלמוני בבית.

האם היה קשה לך להתאקדם בישראל כצייר?

באתי לכאן כצייר ידוע בארצי ועברתי גילגול לא נעים. התחלתי כצבעי בחברת פירטום. אחרי חודש גילה מנהל החברה שאני יודע לצייר והעלה אותי בדרגה. וכך לאט-לאט היה לי מספיק כסף כדי לקנות צבעים ובדים והתחלתי לצייר. הסכנות, ההסתדרות, אגודת הציירים, כולם הבטיחו הבטחות. הטריחו אותי ממקום למקום. ממש טיטרו אותי ולא עזרו.

ולכן הקמת את אגודת הציירים החדשה?

כן. מכיוון שהבנתי שאגודת הציירים הוותיקה אינה מתפקדת. חברה בה קבוצה של אינטרסטים הדואגת רק לעצמה. חשבתי לעצמי שחבל על הזמן שלי והחלטתי שאת דמי החבר ישלם פראיר אחר.

איך קיבלה אתכם האגודה הוותיקה?

בתחילה ניסתה להפריע. אבל אחריכך התרגלה. למען האמת אני לא רואה כל תחרות לעינינו. לצייר טוב יש מקום בכל מקום.

סיפרת לי שזכית להכרה בינלאומית ושכאן לא יודעים על כך.

הגעתי לכאן כבר עם הכרה בינלאומית. זכיתי במקום הראשון בתחרות לציירים מיקצועיים שהתקיימה בלייפ-ציג. ייצגתי את רוסיה וזכיתי במדליית זהב. כשהגעתי ארצה, הצגתי אחרי הרבה זמן אצל זכריה דרוקר. באו כמה סוכנים רציניים, אמריקאים, הציעו לי שלוש הצעות מסתות. יצרתי קשר עם הסוכן האמנותי יעקב מאליס, שהוא סוכן מוסיאונים ועובד עם יצירות של פיקאסו, שאגאל ומורו, ושייצג גם את זריצקי. הוא הציג עבודות שלי באקספורט 82 בניו-יורק, והן נכנסו לקטלוגים בינלאומיים ביחד עם גדולי הציירים. מאז יש ביקוש עצום לעבודותי. יש לי הזמנות לעשר השנים הבאות. בינתיים אני עומד להציג באפריל במטרופוליטן מיוזיאום בניו-יורק ולהשתתף באקספורט 83.

מתי אתה מציג בארץ?

אין טעם להציג בארץ. התמונות יקרות מדי. רישום הכי פשוט שלי עולה שיבעת אלפים דולר, וציורי שמן מחירים נע בין 30 ו-50 אלף דולר. מה את מתפלאת? אני לא עושה חלטות. אני לא עובד בייצור המוני. אני עובד על כל ציור שלושה-ארבעה חודשים.

ג'ודי דונר:

..אכרתי לאבו-חצירא

את הציודים שלו!

חשם ג'ודי דונר הפך בשנה האחרונה לשם מוכר. ג'ודי מלווה בציוורה את האירועים האסורים בצילום. היא ליוותה את מיספט אברחצירא, וכעת היא יושבת בישיבות ועדת-החקירה לטבח במחנות-הפליטים. פגשתי אותה בשבוע שעבר במיוזון הכנסת. גם שם אסור לצלם, אבל העיתונאי גידעון רייכר הצליח לסדר לה אישור מיוחד.

ג'ודי, איך הגעת לג'יב המאוד מיוחד, של מאיירת במחלקת החדשות במדוויזיה?

דרך ידיד שלי, הנרימי דני וולמן. הוא ביקש שאצייר עבורו רישומים עליפי תסריט שכתב. משהו במחלקת החדשות ראה את זה ביום השישי. ביום השלישי התחיל מיספט אברחצירא. אמרו לי: יאללה, לעבודה. וזהו. כך נכנסתי לעניינים.

מבל האנשים שאיירת עד עכשיו, מי הם האהובים עליך ביותר?

השייח' מועדי ועורריהדין תוסיה כהן.

את מכירה באופן אישי את האנשים שאת רושמת?

כן ולא. היום, כשהתחלתי לאייר מחדש בעירעור של אברחצירא, הרגשתי שאני נפגשת עם ידידים ותקיים. פגשתי בשימחה את תוסיה כהן ואת אברחצירא. בהתחלה זה היה קשה. לא נוצרו בינינו יחסים. אבל עם הזמן למדנו להכיר אחד את השני.

ובוועדת החקירה, האם יצרת קשרים אישיים עם האנשים שאת מאיירת, עם השופט טים למשך?

בכלל לא. זה מעניין. עם השופטים זה קשה במיוחד. שמתי לב שכשאני מסתכלת עליהם כדי לרשום, לא נוח להם. הם ממש מסירים את העיניים כשאני לוסשת בהם מבט. לפעמים, כשאני רואה את השופט במבוכה, אני מחייכת אליו וכך נוצר קשר. האמת היא שאני לא רוצה ליצור קשר אישי עם השופטים. זה לא נוח גם לי.

האם מישהו מהאנשים שרשמת ביקש את הרישומים שלך?

בטח, כל הזמן. כולם, בעיקר עורכי-דין. ואברחצירא?

בטח, נתתי לו כמה רישומים.

נתת או מכרת?

מכרתי. אני לא מחלקת את הרישומים במתנה. אני מזכרת אותם.

מה מחיר הרישומים?

אני לא רוצה להיכנס לזה.